

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Moribus Ioannis De Almeida Societatis Iesu Presbyteri

Macedo, António de

Romae, 1671

Capvt Secvndvm. De studio orandi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44105

ijſque ad benè moriendum præparandis deſiſterem, cùm in eo temporis momento ſumma rei vertatur; nec pauci, quia idoneo tum conſeſſario deſtituuntur, æternæ ſalutis iacturam faciant.

CAPVT SECVNDVM.

De ſtudio orandi.

Eſi mentem in Deo, rerumque diuinarum cognitione deſixam perpetuò haberet: ſtatum tamen, ac certum quotidie ſeponebat tempus, quòd creptum negotijs meditationi dabat. Singulis diebus antequàm illuceſceret, quatuor ſine intermiſſione horas, totidem ante noctem conſumebat orando: quòd ſi per occupationes continentis orationis flum abrumperè cogebatur, ijs expeditus primo quoque tempore illud re-

ſu-

fumebat, continuabatque, donec
iustum meditandi spatium confi-
ceret. Inter faciendum Sacrum,
tanta spiritus dulcedine perfundi
se sentiebat, ut vix posset à sua-
uissimis lacrymis temperare. Por-
rò is in celebrantis facie emica-
bat ardor, ut oculos intuentium
fulgore præstringeret, & animos
adorantium religione imbueret.
Peracto Missæ sacrificio, agendis
diuino Numini gratijs integram
dicabat horam: duas soluendo
quotidiè officij diuini penso. Pias
etiam intra singulas horas assue-
uit concipere meditatiunculas,
ut mentis aciem ad Ecclesiasticã
psalmodiam attentius percurren-
dam acueret, altiùsque defigeret
in vno Deo mentis intuitum.
Non semel euènit ut cum in se-
cretiori oraret loco à sensibus pe-
nitùs abstractus, & euecto sursum,
suspensoque in aere corpore, in

cælū animo raperetur, & terrenis
 rebus superior diuinæ adhæreret
 bonitati. In missionibus, quas fre-
 quenter obibat, vt supra vidimus,
 ad Brasiliæ mediterranea, solitus
 erat magnam noctis partem me-
 ditando consumere, somnoque
 detrahere, vt precibus adderet
 tempus: tumque maximè in no-
 ctis silentio suauissima cum Deo
 miscere colloquia, & cælestibus
 etiam gaudijs affluere. Quāquā
 orandi consuetudo loca iam om-
 nia in facella verterat, quoties ta-
 men copia dabatur, orabat in tē-
 plo antè aram maximam, sanctif-
 simamque Eucharistiam, vel in
 priuato Collegij sacello; haud i-
 gnarus quin Deus in sacris locis
 benigniùs audiret orantes. Ferè
 semper orabat flexis genibus; tū-
 to spiritus ardore, vt ei cor è pe-
 ctore exilire, animusque deficere
 videretur. Nihil ferè alicuius mo-

men-

menti aggrediebatur, nisi consulto prius, & propitiato per sacrificia, precesque Deo: tantumque meditando diuini hauriebat luminis, vt & futura prædiceret, & longè posita, ceu præsentia intueretur; nec rarò cogitationes hominum introspiceret. Familiare Iohani fuit difficillimarum rerum intelligentiam assequi, & recondita patefacere Sacræ Scripturæ mysteria: deque fidei Christianæ articulis tam scitè, & copiosè differere, vt quamquam altioribus non esset disciplinis instructus, eximios tamen Theologos in scholis diù, multumque versatos in admirationem adduceret: cogeretque fateri, quæcumque ille sentiret, diceretue ab æternæ sapientiæ fonte orationis studio hausta esse. Iuuandis licet hominibus assiduam daret operam, perennè tamen agendi cum Deo consue-

K

tu-

tudinem intermittebat nunquam. Nec hominum, qui ad eum consilij causa, ventitabant, congressibus impediri se sustinebat, quominus sermones de Deo suavi quadam dexteritate infereret: venustèque exempla Sanctorum è Vitis deprompta narraret, quæ fouendæ suæ, & aliorum pietati seruirent: ijs rerum diuinarum colloquijs tantùm valebat, agebatque, vt traditum legamus vix quemquam cum eo egisse, quin aut alius omninò ac venerat, aut propè alius, inde recesserit.

Simon Ribeiro Castanho, vix pius, & honestus, iuratus affirmavit, visum à se Ioannem dum sacris operaretur, à sensibus alienatum coelesti quadam nitentem pulchritudine, & facie mirum in modum radiante. Beatissimam Virginem Mariam vnicè diligebat, solitus eam summa religione

colere, & *Matrem Admirabilem*
in omni sermone appellare, illius-
que opem suis in laboribus, &
periculis exposcere: ac tam indul-
gentem Aduocatam habere, vt ni-
hil ferè à Deo peteret, quin eius
intercessione impetraret. Nobilis
quidam Lusitanus vir summæ fi-
dei, & probitatis, narrabat sæpè
ab se repertum Ioannem in pago
Conceptionis, in quo parochum
diu egit, multa iam nocte submis-
sis orantem genibus antè aram,
templi maximam, in qua Deipa-
ræ imago colebatur; ibique im-
moto corpore perseuerantem;
donèc, ingruente somno, naturæ
necessitati paulisper cedens, humi
procumberet: aliquando Deipa-
ram, & Ioannem multos vltro, ci-
troque sermones habere; & à me-
dia ferè nocte ad lucem vsque
familiariter inter se colloquen-
do, tempus trahere. Archangelum

etiam Michaellem, cælestis militiæ
Principem, studiosissimè coluit, &
B. Iosephum, Sanctissimæ Virginis
sponsum: secundum hos Ignatiū,
& Xauerium, quorum vitas, ceu
speculum, ad quod se compone-
ret, ante oculos semper habebat.

CAPVT TERTIVM.

*De animi submissione, & sui
contemptu.*

PRincipio maximè incubuit
eò, vt ædificij, quod in sum-
mum euehere perfectionis Euan-
gelicæ culmen moliebatur, altis-
sima iaceret fundamenta humili-
tatis: hùc meditationes, hùc pio-
rum lectionem librorum: hùc ser-
mones, hùc denique curas confe-
rebat omnes. Ita de se, suisque re-
bus humiliter sentiebat, vt se
mortalium omnium infimum iu-
di-